

Cserehát turistájának második bejárása, avagy egy túramozgalom végnapjai – Írta Sereg János

5 éve jártam be egyedül a papírforma szerint 107,5 kilométeres piros körtúrát. Az akkori túrabeszámoló végén megjegyeztem, hogy a teljesítő nem tér haza „üres kézzel”. Ez alól én sem vagyok kivétel, néha eszembe jutottak a csereháti élményeim, de 2022. tele környékén körvonalazódott egy második bejárás konkrét gondolata, immáron a párommal együtt. Számára ez az első bejárást jelentette a csereháti kéktúra emlékeink mellé, amelyet tavaly áprilisban követtünk el az OKT70 keretein belül Bódvaszilas-Arka között. Ennek megfelelően a csereháti pirossal fonódó szakaszokat teljesítettnek nyilvánítottuk: Kecske pad-Irota illetve a Felsővadász-Abaújszolnok szakaszokon nem dupláztunk. A kis könnyebbség mellé nem kis logisztikai fejtörés következett, majd megszületett a végleges verzió: autóval megyünk, amelyet buszozással kombinálunk. A szakaszok sorrendje a menetrend és a lendület (első pár napban fittebb és motiváltabb az ember, olyankor érdemes a nagyobb falatokat leküzdeni) miatt kötött volt, így jött ki az első napra 19, a második 24, a harmadikra 30+5, a negyedikre 21, az utolsó és egyben ötödik napra pedig 10 km lett betervezve. A logisztika encsi szállásra lett optimalizálva, de mivel már egy hónappal korábban elkeltek a helyek, így a mindkettőnk kékes élményeiben pozitív emlékként élő regéci szállást választottuk. A 4000 forintos ár még a 2xfél órás autós úttal egybekötve is kedvező volt. Ezúttal sem fogom újból részletesen leírni a túra útvonalát, ezt megtettem korábban, sokkal inkább az élményekre és az autózásból eredő tágabb keretektől fakadó pluszokra, benyomásokra fogom a hangsúlyt fektetni. Ezen kívül néhány emberrel váltott beszélgetéseinkben elhangzott információkkal is fűszerezem a beszámolót.

0.-1. nap: Abaújszolnok-Fulókércs

Terveinknek megfelelően vártuk március 14.-e délutánját, amikor is mindketten végeztünk a munkával és előzetes összepakolás után bepakoltunk az autóba és szüleimhez mentünk Budapest mellé, hogy másnap már kevésbé korai keléssel vágjunk bele az útba. Sajnos az első napra pocsék idő ígérkezett, ez a terepen be is igazolódott. Pesten áthaladva az M3-as autópályán még Hatvan előtt kezdett el esni az eső, ez még jó pár óráig ki is tartott. Miskolcon a Kfc-ben feltöltöttük gyomorbeli készleteinket, az ünnepnap reggeli kicsit várakozásabb kiszolgálás miatt már sietve érkezünk meg Szikszóra, ahol a rendőrségtől pár lépésre, az uszodával szemben található parkolóban hagytuk az autót, majd a gimnázium buszmegállóba mentünk. 10:30 körül érkezett a járat, melyen Abaújszolnokig utaztunk, a pocsék idő kitarzott továbbra is. Nagyon úgy tűnt, hogy kapunk bőven az esőből a mai Abaújszolnok-Fulókércs szakaszon. Leszállva a buszról a kék pecséttel igazoltunk, majd a finoman fogalmazva is szegényes falut (a templom nem olyan régen megújult, ez mindenképpen jó hír) a főúton, majd egy mellékutcán át hagytuk el. Az ezután következő szántónál, először rossz irányba fordultunk, majd korrigálás után értünk egy magaslatot, itt már jó sárosan, de ez később csak fokozódott. Az eső továbbra is kitartóan esett, néha-néha egy-egy kis rövid szünetet, csenedesedést éreztünk a fák között, de ez nem tartott sokáig. A dombról egy lejtős és sáros úton ereszkedtünk, majd jobbos kanyar után folytattuk a túrát. Az erdei részeken egészen tűrhető volt a jelzettség. Nemsokára már a Szanticska előtti völgyben jártunk, a patak meder kiszáradva tekergett a talajon, ezt a képet csak ritkán egy-egy tócsa zavarta meg. Az erdőből kilépve némi szeles esőt kaptunk, majd pár perc múlva érkezünk meg az idillikus üdülőfaluba. Pecsetelni sajnos nem tudtunk, így a kápolnával csináltunk igazolóképeket, majd az emelkedős aszfaltúton igényesen felújított házak mellett hagytuk el az elnéptelenedésből az utolsó pillanatban megmenekült falut.

1. Abaújszolnok, pecsételés után
2. visszanézve a falura, már a helyes útról
3. Szanticska felé
4. Szanticsa kápolnája

Reméltem, hogy ezúttal sikerül eltalálni a „jelzett” utat, ez nagyjából sikerült is. Elértük az Abaújlaki elágazás buszmegállóját, majd a közeli geotorony környéke volt az irányadó, azt már a tavalyi utunkról tudtuk, hogy a földet körbekerítették, ahol a torony áll és tőle nem messze kilátó épült. A kilátóba az időjárás miatt sok értelme nem lett volna felmenni, így a kerítés északi felén haladtunk tovább. Tavalyhoz képest további változás, hogy a geotoronyra adókat helyeztek ki, így az ajtaja lezárásra került. Markáns szélben haladtunk a földek közepén vezető keréknyomon az következő erdőig, majd újra nyíltabb terepen értük el Felsőgagyot. Fél arasznyi sárkiloncoktól sikerült nagyjából megszabadulni a cipőinkről, innentől aszfaltton haladtunk Csenyétére. Felsőgagyon nem egy Eu-s pénzszórásos tábla hirdette, hogy mennyit tettek a térség fejlődéséért, kár, hogy ebből tulajdonképpen semmi nem látszik, főleg nem kézzelfogható. Az eső szerencsére elállt, a egész túra legkeservesebb 3-3,5 órája ezzel szerencsére lezárult. A jó állapotú aszfaltút hajtókanyarjából még visszaneztünk Felsőgagyra, majd a bukkanó utána az ország legszegényebb falujába vezető lejtő kezdődött meg. Az egyébként szép fekvésű Csenyére a 90-es évek végére cigányosodott el, mára pedig a lakosság teljes egésze romákból áll. A kilátástalanság ebben a faluban a leginkább szembetűnő, a valaha földműveléssel foglalkozó színmagyar lakosság a múlté. A faluhoz közeledve láttuk, hogy a templomnak már teteje sincsen, a tornyot is megkezdte az idő, nem lesz túl szívderítő látvány amikor összedől, igaz, a szemben látható falu képe sem éppen legkellemesebb. Elképesztően leromlott állapotú, zömmel vályogházakban élő lakossággal ezúttal nem volt éles találkozás, a rossz idő előnye. Egyedül a faluba érkeve balra az első ház ajtajából (ahol 5 éve „autót szereltek”) nézett ránk némán az ajtóból egy fiú. A buszmegállónál menetrendet nem láttam, de gondolom itt is megjegyezhető számú járat közlekedik. Jobbra fordultunk, majd egy lassan haladó autó előzött meg minket, ezután megkezdtük a faluból kifelé vezető utat a ravatalozó, majd a temető felé, visszanézve is igen szomorú volt Csenyéte látványa. A helyszínen nem nehéz elképzelni a néhány évvel ezelőtti mentős történet valóságát: a mentők hívásakor a telefonálók már a telefonban fenyegetőztek, így a mentősök megvárták a rendőrök érkezését és csak utána fogtak neki az ellátásnak. Kiderült, hogy az illető akihez hívták őket már korábban elhunyt (tehát nem a várakozásba halt bele), ezt a jelen lévők nem így gondolták (ezt a történetet mi így hallottuk, nem kutattunk tovább a témában).

5. Gagypátimagas geotornya és tőle balra az új kilátó
6. érkezés Felsőgagyra
7. a leírtak valóságtartalma erősen megkérdőjelezhető
- 8.-9. Csenyéteire érkezés előtt majd a házak elhagyása után visszanézve

Beérve a saras úton az erdőbe az emlékeimben élő helyszínen sajnos hiába kerestem már a Kőbánya-bérc terepi igazolását, sajnos már nem volt fellelhető, így fotókat csináltunk, majd a saras úton Fáj felé indultunk tovább. Fájba érkeve balra szembetűnő az 5 új építésű ház, talán önkormányzati lakások lehetnek. A

faluban sok minden nem változott az idők során, egy padon ejtőztünk egy kicsit, majd a kastélyt néztük meg szemből. A buszmegállónál az összedőlés határán álló ház kéményből füst távozott, később megtudtuk, hogy 2 idős ember lakik benne, van, hogy napokig enni alig tudnak, mindezt az önkormányzat épületével szemben. Továbbhaladtunk Fulókércs felé, az út jelentős részén két lelkes kutya követett minket kicsit távolabbról. Az elágazásban balra fordultunk, majd a falunak nagyjából a közepén található megállójában vártuk meg a Szemere felől 16:26-kor érkező buszt, amivel egy fáji kitérő után Encsre utaztunk. Encsen átsétáltunk a szomszédos (!) vasútállomásra, majd a 17:27-es vonattal Szikszó Vásártérig mentünk.

10. Kőbánya-bérc nyereg, sajnos már igazolókód nélkül
11. érkezés Fájra, feltűnőek az új építésű házak, bár több lenne belőlük
12. Fáy-kastély
13. Fulókércs, községháza, végállomás mára
14. a beszámoló egyetlen vasúti vonatkozású képe: 49-es Gigant érkezik 3 db hagyományos Bhv kocsival Hidasnémeti felől Encsre. Bevallom őszintén közel 16 év alatt még nem utaztam ilyen összeállítású vonattal, itt volt az ideje

Autónk hűségesen és érintetlenül várt ránk, innen már sötétben mentünk a regéci Zita vendégházba. Rajtunk kívül lett volna egy kéktúrázó hölgy is egy éjszakát ott, de az időjárás miatt lemondta. Sajnáltuk a kútba esett napját, de a az egyedüllétnek örültünk, főleg sarasan, megfáradva. Nem sok a 19 km ilyen terepen, de az eső és a sár sokat kivett az erőnkől. Vacsora és fürdés után a korán kelés és viszonylag nehéz nap miatt meglepően korán el tudtunk aludni.

15. regéci szállásunk konyhája, közös helyisége

2. nap: Keresztéte-Fulókércs

Szükség is volt az alvásra, mert a tegnapi 6 órás kelés mellé, a mai napra 5 órasi jutott: muszáj volt elérni Encsen a 6:05-ös buszt Krasznokvajdára. Gyors reggeli készítése után már úton is voltunk Encsre, ahol az állomás melletti új parkolóba mentünk, majd a buszállomásra sétálva az előbb említett járatra szálltunk fel.

Jeleztük, hogy majd szeretnénk átszállni Keresztéte felé, papíron erre van 6 perc, de azért nem árt megemlíteni a szándékot. Gyagyvendégiben ellenőrök érkeztek a buszra, gyagybátori kitéréssel haladtunk tovább, kiderült, hogy a két volános ellenőrt főleg a krasznokvajdai iskolás gyerekek bérletének komolyabb ellenőrzése miatt küldte ki a központ, ennek hiányában jegyet kellett váltaniuk. Nem is értem ebben mi olyan rendkívüli, de elnézve egy átlag család anyagi helyzetét arrafelé, azt hiszem a választ nem kell leírnom. Krasznokvajda óvodánál sikeresen átszálltunk egy régebbi típusú Ikarus buszra (Classic C56), majd pamlényi kitérővel folytattuk az utunkat Keresztétére. A kitérő negatív oldala volt, hogy mivel a menetrendben két külön járatként szerepel a busz, így kétszer kellett jegyet vennünk, de cserébe egy újabb falut láttunk és nem kellett várakoznunk sem. Pamlény sem éppen a gazdagabb helyek közül való, a roma lakosság aránya itt is jelentős. Többen is említették, hogy Keresztétének 3 állandó lakosa van, a két falu között azonban egy közös vonás mindenképpen van: az odavezető út finoman fogalmazva is kritikán aluli. A keresztétei megállóban 7:30 után kicsivel leszállva a busz távozott, hogy újra próbára tegye a futóművét Szászfáig, mi viszont hamar továbbindultunk, a napos idő ellenére a szél is jelentős volt. Bőven volt időnk Fulókércsig a 16:10-es meg 16:42-es buszig, nem kellett sietünk. Egy úttévesztéssel indult a túra a temető felé, majd korrekció után egy nyíltabb részt követően hangulatos, fenyőfákkal fűszerezett erdős részre érkeztünk. Örültem, hogy végre nem csak erős félhomályban láthatom ezt a részt. Nem sokkal később már friss irtáson kellett átkelnünk, majd egy jobbos kanyar után befutottunk Perecsére. Az első bejárásomnál is tetszett ez a kis „L” alakú falu, ez ezúttal sem volt másképpen. A Perecse tábla előtt ültünk le tízóraizni, közben az erdő felől komoly faáru szállítmány haladt el mellettünk.

16. Keresztétén busszal, nem sok alkalom van egy nap ilyen képet készíteni itt
17. szelíden emelkedő szakasz kellemes környezetben
18. Perecse, szünetünk helyszíné

A nap melege már érezte a hatását, a szél ereje kezdett fogyatkozni. A házak zöme a többi csereháti faluhoz hasonlóan itt is vályog, néhány felújított házon kívül a többi állaga közepes vagy már leromlott. A buszmegálló menetrendjén 5 év elteltével sem szaporodott meg a járatok száma, a mostani covid utáni, energiaválsággal nehezített „vérzivataros” időben már annak is örülni kell, ha a meglévő helyzet nem romlik. A posta és bolt épülete továbbra sincsen hasznosítva, a szolgálati autóval érkező vízügyes leolvasók számára szemmel láthatólag szélmalomharc volt a leolvasás a házaknál, hiszen a keleti irányú utcában egy háznál sem jött elő senki. Sajnos a templom melletti házból a néni sem, akivel 5 éve még beszéltem pár szót. A kis templom kerítésére erősített fix pecsét használatával ezúttal sem volt gond, alatta viharvert „Cserehát turistája bélyegzőhely” tábla hívja fel a figyelmet a viszonylag kis vasdarab rendeltetésére. Folytattuk a túrát, Perecse után nem sokkal még szegény Jézust is lelopták a keréknyom melletti keresztől, a rozsdás csavarok furatai lehangelően néztek ránk vissza. Pár lépéssel később észak felé szép kilátás nyílt a Kojsovski-tető (Kojšovská hol'a, 1245 m) és környezete irányába. Ez az északi irányú kilátás a többi nap során is megszokott volt, a jó idő két nappal később még a „Tátralátást” is lehetővé tette. Kellemes fenyőfákkal övezett rész következett, majd lombhullató erdőre váltott a természet és már nyíltabb részekben, szántó mellett, majd egy réten mentén haladva értük el Kányt. Az üdülőfalujelleg itt is befigyel, a szomszédos szlovákoknak ezek a falvak aprópénzes tételek házvásárlás kapcsán, ez a jelenség a Hernád-völgyében is jellemző nagyjából Gönc vonaláig, de beljebb sem ismeretlen dolog már, Regécen is előfordul szlovák tulaj a faluban.

- 19. Percse kis temploma, a tiszafa mögött a fix pecsét rejlik
- 20. szegény Jézusnak is lába kélt
- 21. Kány, a túra éppen csak a falu déli részét érinti

Egy kissé elhúzódo holtpont következett, tudtam, hogy a soron következő rész nem lesz a legegyszerűbb, főleg a Kányi csárda környéki kutyáktól tartottunk. Egy vadászles mellett elhaladva érkeztünk meg az aktuális magaslatra, majd indultunk el lefele. Az eredetileg kijelölt utat bozótos vette a birtokába, ám a pár lépésnyire lévő 20kV-os távvezeték kipuolt nyiladéka megfelelő a haladásra és le is vezet a Kányi csárda mögé. A felújított épületekből egy ránézésre jelenleg funkció nélkül van, a nagyobbik házban laknak. A szomszédos mezőgazdasági telepről nem jött elő egy kutya sem, kezünkben a kutyariasztó ugrásra készen volt, szerencsére az élés bevetés elmaradt. Pár száz méter aszfalt után egy tehenes teleppel szemben tértünk le 3 leromlott állapotú hosszú istálló felé, tartottunk a barakkokból ránk rontó kutyáktól, de ezúttal sem volt gond. Egy dombon átkelve, majd jobbos kanyar után már bőven Darvaspuszta felé tartottunk. A kellemes hangulatú úton az úttól közelebb és messzebb tucatnyi fát láttunk kidőlve, a szél nem kímélte őket, észak felé itt is megmutatták magukat a már szlovák területen lévő hegyek. Darvaspusztára érve már tudtam hol kell keresni az igazolást, az öreg fa amelyre a keresett kód van festve már gyökerestül kidőlve nézett a föld felé, de még a lefelé néző oldalához bújva le tudtam olvasni az igazolást. Idő kérdése, hogy ez mikor lehetetlenül el, szóval a Kőbánya-bérc mellé már ezt a helyet is neccesnek lehet mondani és ez a felsorolás még nem is teljes. Az itt álló Avia teherautó azóta is dacol az idővel, vezetőfülkéje elé egyre nagyobb bozót nő, azonban a térfigyelő rendszer valószínűleg aktív a környéken, nem ez volt az első kihelyezett jármű vagy lakókocsi a környéken. Valószínűleg állattartás miatt alakították ezeket ki. Lejtős után újra emelkedő következett, majd főleg erdős részeken haladva, némi cikk-cakk majd keréknyom után értünk ki a Büttös-Szemere közötti 2626-os számú útra.

- 22. nyiladékban a Kányi csárda előtt
- 23. Kojsoi-tető és környéke szépen megmutatta magát
- 24. Darvaspuszta igazolását rejtő fa, hamarosan a múlté lesz
- 25. Darvaspuszta utáni lejtő
- 26. visszatekintve

Innentől aszfalton mentünk a célig, Szemere elhanyagoltabb felére érkezik meg a túra, a levegőben nem csak fa vagy szén tüzelése által keletkezett „szagélményt” éltünk át. Szerencsére a helyi posta március végéig 13 és 15 óra között tart nyitva, utána az sem kizárt, hogy bezárják, ezt már a postai dolgozótól tudtuk meg, akitől pecsétet kaptunk az igazolólapra. Szomorú ez a felgyorsult visszafejlődés aminek negatív spiráljába kerülve ez a térség halad a nyomor útján tovább. A buszmegálló várójában ejtőztünk egy kicsit, majd megtettük a maradék kilométereket a fulókércsi célunkig. A faluba érve „Fülókércs” tábla fogadott, furcsa, hogy nem sikerült eltalálni a település helyes nevét, a déli táblán az „ú” ékezet legalább le van kaparva, észak felé meg jól van az úgy, úgysem jár erre sok turista, legalábbis egy kerítés előtt kint ülő idős párral váltott pár szóból erre következtettünk. Persze ezt tudtuk magunktól is, 29 év alatt 155 teljesítő nem mondható éppen acélos aránynak, ez a túra inkább amolyan csodabogár jellegű, finoman fogalmazva sem a fősodor táborát erősíti, főleg már így félig holtan. A faluban boltok és dohánybolt is van, sok más helyen a környéken ez álom kategória, itt viszont kettő bolt is van. Még. 16:10-es járatunk időben érkezett, ezúttal is fáji kitérő után (pedig reménykedtem Litkában, de egyik nap sem fogtuk ki azt a buszt, aztán ránéztem a menetrendre és kiderült, hogy ez nem éppen hétköznapi délutáni program) érkezünk meg Mérán át Encsre. Autóba ülve térünk vissza a szállásunkra, majd az előző esti rutinhoz hasonlóan zárult ez a nap is.

27. Szemere központja a régi templommal

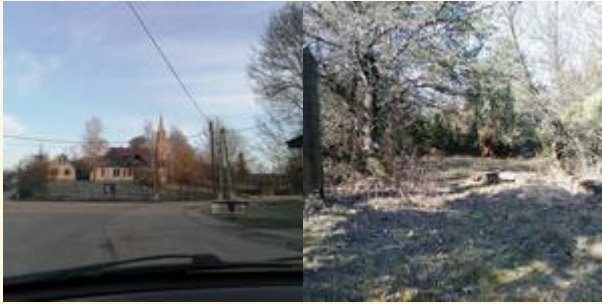
28. érkezés egy nem létező nevű településre, de azért a végállomásunk ma is a községházánál lévő buszmegállóban volt

29. fonyi naplemente

30. tetszetős hordóból kiborított kövekkel kirakott dekoráció Fony Regéc felőli vége előtt, az út hajtűkanyarjában

3. nap: Keresztéte-Rakaca

A harmadik napra jutott a legtöbb kilométer, a túraútvonalon egy 30-as szakasz jutott, plusz még 5 km séta volt szükséges vissza a kocsinhoz tömegközlekedés hiányában. 20 perccel később keltünk, mint az előző napon, autóval indultunk neki a táv nagy részének, amely a több mint 50 km-re lévő Szászfát jelentette. Regécről Novajdrány felé mentünk és tettünk egy rövid kitérőt a zsákfalu Hernádpetribé. A csereháti „jövőkép” itt is jelen volt sajnos. Pusztaradvány után értük el Szemerét, majd az előző napon már részben érintett 2626-os úton át értük el az ortási geotornyot (itt rövid megállást tartottunk), majd a buzitai határátkelőnél balra fordulva a tegnap szintén érintett ex Kányi csárda mellett elhaladva értük el Büttöst, közben utol is értük a későbbi keresztétei buszjáratot, amely Kányból indul hétköznapi reggelente. Krasznokvajdán beelőztük a buszt, a sofőr már megismert minket, finoman fogalmazva sem megszokott jelenség Keresztéteire buszozni. Szászfán a templomnál parkoltunk le, majd a Keresztétei elágazáshoz sétáltunk, ahol megvártuk a Pamlény felől érkező járatot és jegyet váltva Keresztéteire kezdtük meg a pár perces utazást a katasztrófális úton. A buszról leszállva ezúttal a másik irányba indultunk, 7:35 körül. Szerencsés módon időközben sikerült egy szászfai lakossal leegyeztetni egy esti fuvart Rakacáról számunkra, így az 5 km rezsimenettől megszabadultunk, ezen a napon is a túráé volt a főszerep. Rövid emelkedős rész után keréknyomon értük el a hangulatos Csonka-hegyet amely a „Cserehát tetejének” van titulálva, pedig ez a cím a 339 m magas Kecse-padot illeti, az aktuális magaslat mindössze 299 m magas. A rönkökből kialakított kis padokat már megkezdte az idő, de még betöltik funkciójukat, ahogyan a fába nőtt táblán lévő igazoló kód is még szépen olvasható, sajnos ez a másik 3 pontról nem mondható el. A környező fenyőfák sokat dobnak a kopjafás hely hangulatán, az Őrséghez hasonlóan valamiért itt is szépen élni tudnak.

31. reggeli pillanat Hernádpetriben

32. Csonka-hegy igazolópontjánál, a 4 terepi kód közül lényegében ez az egy funkcionál rendesen és még fog is egy darabig

Nem sokkal később már Kápolna-hegy után egy irtáson kilátópont mellett haladtunk el, majd balos kanyar után egy egyenes következett. Az utat jobbra folytattuk ezután, egyenesen tovább fakitermelés folyt. 5 évvel ezelőttről itt kacifántosabb haladás rémlett, de ezúttal különösebb nehézség nélkül értük el a Köbli hidat, majd folytattuk a túrát. Az Északi zöld becsatlakozása előtt kajaszünetet tartottunk, majd követtük a Keresztéte óta tartó viszonylagos jó jelzettséget. A 700 méteres fonódott szakaszon elfantáziáltunk sokadik nekifutásra is az Északi zöld bejárásáról, de egyelőre ez nincsen napirenden. Miután elköszöntünk a kevés zöld jeltől is egyhangúan megszavaztuk, hogy a Katalin major romjai felé vezető benőtt út helyett körbe, a jobb minőségűbb haladósabb úton megyünk, szerettünk volna sötétedésre Rakacára érni, segítőknek is sötétedés környékét mondtam, tőle sem volt elvárható, hogy otthon üljön ránk várva készenlétben. Az út a kijelölt helyett látványosabb is volt, 12 óra előtt érkeztünk meg az Antalmajorhoz, a buszmegálló várójában ücsörögtünk egy kicsit, majd kereken délben folytattuk a túrát. A távvezeték nyiladékában haladtam 5 éve, ez sajnos a letérés után nem sokkal bozótba vezetett, visszamenni már nem akartunk, így Becskeháza határáig szűrős bozótharc következett, elvégre úgyis túl jól haladtunk eddig, ugyebár. Becskeháza dolomitbányája előtti réten értünk el végre egy füves keréknyomot, valószínűleg a kijelölt utat, errefelé nem sok jelzést láttunk. A csendes magyar faluban a templom kerítésén lévő fix pecséttel igazoltunk, majd ücsörögtünk egy kicsit a lépcsőn. Sajnos a csendből sokat elvesz a bánya zaja, nem tudom éjszakánként is van-e kitermelés.

33. Északi zölddel fonódó részen

34. kilátás északnyugat felé

35. Szádelői-völgy kicsit közelebről

36. Becskeháza előtti bozótharc

37. Becskeháza, templom, Perecséhez hasonlóan a kerítésen itt is fix pecsét található

Szép napsütéses időben hagytuk magunk mögött a falut, a kijelölt út egy körbekerített telephelyre vezet már, így a kerítés mellett kerültünk egy rövidet, visszanézve már közelebb került a Szalonnai- hegység a szár-hegyi toronnyal együtt, inentől alapvetően már dél felé haladtunk Rakaca felé. A lapos gerincen jól tudtunk haladni, a K+ elágazása mellett simán elmentünk, nem volt találtunk K+ jelzést. A jobb oldali fenyves sajnos nem tartott túl sokáig, ezután ismét fakitermelés mellett haladtunk el, majd egy jónak vélt úton gyalogoltunk tovább. Időben észrevettem a rossz irányt, nagy volt a kísértés, hogy a rövidebb úton menjünk le Debrétére, de győzött az útvonalkövetés, megkerestük a kijelölt utat, jó darabig nulla jelzéssel, ellenben elég sok az útra telepedett benőtt növényt kellett kerülgetnünk a valamikori keréknyomon. Az aszfaltos útig tartó út felénél hangulatos, de rövid fenyvesen vágtunk át, majd nagyjából negyed óra múlva érkeztünk meg a Rakaca-Hidvérgárdó, 2614 jelű úthoz. A jó minőségű útról le is fordultunk a szintén patika állapotú aszfaltra Debréte felé. A hangulatos bekötőúton hamar elértük a falut, az első pár ház nem túl szívderítő, de a többire nem sok panasz lehet: a legtöbb felújított, de minimum közepes állapotú. A falu képe rendezett, a templom előtti terület is szépen rendezett, egy kis pavilon alá ültünk be egy kicsit. Érdekes, hogy mi alapján lesz egy falu full cigányos, a másik meg egy rendezett üdülőfaló (Rakaca és Debréte vagy Abaújszolnok és Szanticska esete, de lehetne még sorolni). Ezt megválaszolni nem tudtuk, de Debréte összképe és hangulata tetszett nekünk.

38. benőtt úton, nyáron érdekes lehet itt haladni

39. Debréte előtti "út" egy szép részlete

40. Debréte rendezett utcaképe falujában

Emelkedővel hagytuk el a falut, majd egy pár fenyőfa is képviseltette a fenyvesek világát, majd „gyufaszálas” fák alkotta fiatalosban haladtunk tovább. Itt már a ránézésre sem szervezett favágás ténye emlékeztetett rá, hogy Rakacához közelítünk. Az erdőből kiértve parlagon hagyott földek között vezető keréknyomon gyönyörködhattunk teljes körpanorámában a szlovák hegyek, a csereháti lankák és a Szalonnai-hegység látványában. Rakacát szemetes ösvényen értük el, majd a jó állapotú aszfaltos utcákon mentünk tovább, a levegőben égett műanyag szagát is érezni lehetett. Felmentünk a görög katolikus templom dombjára kettős célból: pecsételni és a holnapi túránk folytatásához parkolóhelyet találni. A fix pecsét nem található itt már meg, így kénytelen voltam a faluban próbálkozni, az autónak viszont találtunk megfelelő (lakott területtől távolabbi, nyugis) parkolóhelyet. Egy temető füves része nem éppen szokványos parkolóhely, de nem szerettük volna, ha a kocsit háborgatja bárki is, erre a falu közepén, azért fogadást nem kötöttünk volna. A nap utolsó fényeiben tudtunk még pár képet csinálni a szép fekvésű templomtól, majd leereszkedtünk a újra a házak közé.

41. hangulatos szakaszon haladtunk tovább a közlgő naplementében

42. Rakaca közeledik

43. naplemente utolsó fényei a görög katolikus templomtól fotózva

A Petőfi utcában lévő bolt előtt nem túl bizalomgerjesztő alakok álltak, de gond nélkül bejutottam és kaptam is pecsétet, csak Rakacaszend volt rajta, mivel a bolt központja ott van. Visszafelé sétálva pont a segítőknek akartam hívni, amikor a telefonom rezgésére lettem figyelmes, és ő megelőzött: mondtam neki, hogy készen vagyunk és az elágazásban várjuk. Így is tettünk a viszlói elágazáshoz még megtettük a hátralévő pár lépést és könnyen észrevehető helyre álltunk meg. A szemben lévő kisboltba még gyorsan beszaladtam, az erősen retro helyiségben próbálkozásomat siker koronázta: rakacai pecsétet kaptam mindkettőnk lapjára. Közben párom az út túloldaláról beszélgetett az őt időközben megszólító három italozó férfival. A hátralévő pár percben én is bekapcsolódtam a beszélgetésbe, az uraktól finoman fogalmazva is távolságtartó állt a túrázás világa, itt is megkaptuk kimondatlanul is a csodabogár titulust, de teljesen normálisan, tisztelettel nyilvánultak meg. A beszédtemák már erősen fogytán voltak, mikor befutott a fuvarosunk és elköszönve autóba ültünk és Szászfa felé vettük az irányt. A templomnál hagyott autónk érintetlenül várt ránk (Szászfa magyar falu, nincsen vele gond), pár szót még váltottunk segítőnkkel, majd átadtam a felfelé kerekített benzinpénzt és megköszönve a segítségét átültünk a saját kocsiba. Az encsi Centrál étterem (sajnos nincsen köze a Zentralalpenweg-hez) felé tartva még rövid kitérőt tettünk Gyagyapátiba, sajnos már sötétben. A buszmenetrend itt is könnyen megjegyezhető, konkrétan a járatok nagy része csak iskolai időben közlekedik: egy miskolci busz van reggel és egy felsőgagyai délután. Forrón tankolást követően ültünk be a tavaly áprilisban már megismert étterembe, ahol finom vacsorát ettünk. Encsről Regécre mentünk és az esti rutin után nyugovóra tértünk.

4. nap: Rakaca- Kecske-pad – Rakaca, Irota-Tomor

Az előző napi elképzeléseink szerint kicsit megvariáltuk a negyedik napot: az utolsó napra tervezett rakacai kört egy nappal előrébb vettük és a 21 km-es Irota-Lak-Felsővadász távból is „csipegettünk”. Ennek oka az volt, hogy a 21 kilométeres negyedik napot értékelhető (szombati) tömegközlekedés hiányában egymással szemben haladva kellett volna megcsinálni és ebből szerettünk volna faragni. Így matekoztam ki ezt a verziót, amelynek egyetlen kötöttsége a tomori 13:22-es busz indulása volt. Ezúttal is Szemere-Büttös útirányon át közelítettünk, a tegnapiánál több időre megállva az erősen kieső Ortás nevű, amúgy Büttös területére eső geotoronynál. A geotornyos mozdalom kapcsán tavaly már jártunk itt, de a vonzerejét elzártsága növeli, így nem haladtunk el mellette egyszer sem megállás nélkül. Sajnos a toronyba felmenni nem lehet, de az előtte lévő területről is nyílik délnyugati irányú, Szalonnai-hegységre néző kilátás. Ezután átugrottunk pár percre a szomszédos, furcsa nevű Buzitára is, nem bántuk, hogy ezúttal nem állt rendőrautó a határon, a schengeni határ járvány miatti nyomasztó emblémájaként. Szászfán a temetőnél hagytuk a kocsit, majd kereken a terveink szerint 9:30-kor el is tudtunk indulni. Leereszkedtünk ismét a faluba, majd a kijelölt úton át hagytuk el, a réteknél pedig balra fordultunk. Végtelen hosszúnak tűnő sártengeres kerülgetés után értük el a Kecske-padra vezető hosszú és nem túl kellemes emelkedőt. Ahhoz képest, hogy a magasság és a szintkülönbség csekély, nem esett jól ez az emelkedő. Lehet a sietés is belejátszott, mert tartani kellett az ütemtervet, nem akartunk Lakon parkolni, vagy borítani a napot. A Kecske-pad lapos csúcsára kitérőt tettünk, a helyszínen semmi nem utal rá, hogy a Cserehát legmagasabb pontja, pár kép után távoztunk is.

44. ortási geotorony

45. Rakacát elhagytuk, hogy bő 2 órával később visszatérjünk

46. a hosszú saras keréknyomos rész nem volt a kedvencünk

47. Kecske-pad, 339 m, a Cserehát legmagasabb pontja

A kéket elérve zártuk be a lépteinket Irotáig, bár könnyebb és gyorsabb lett volna inkább átsétálni újra, mint Rakacára visszatérni. A kékről nem sokkal később a Kocsma-lápánál letértünk, majd a Magyar-kosár-hegy alatti fenyvest érintve mentünk jelzetlen keréknyomon vissza Rakacára. A falu határában csordogáló Bátor-patakon át kellett ugranunk, amúgy ez az útirány sokkal jobb volt, mint a felfelé vezető. Visszatérve a görög katolikus templom oldalában fekvő temetőhöz lettünk figyelmesek rá, hogy a templom kerítése nyitva van, így közelebb mentünk. Egy korunkbeli srác jött elő a kinyitott templomból és barátságosan beinvitált minket és mutatta meg belülről is a szép templomot, itt ért minket a déli harangszó. Régen ő is itt élt, lehangoló történetet mesélt a falu mostanáig tartó hanyatlásáról.

48. fenyves a Magyar-kosár-hegy előtt

49. a rakacai görög katolikus templom belseje, elég szép alkotás

Visszautalva a kocsiba Szászfa, Krasznokvajda után rövid kitérőt tettünk Gagypátiba. A falut Gagyvendégivel elválasztó domb magaslatáról egészen az Alacsony-Táttra havas hegyeiig el lehetett látni, a fotózást visszafelé irányra tartogattam. A Gagypátinál ránézésre barnább faluban a templom mögötti buszmegállónál fordultunk vissza, majd tértünk vissza az imént említett magasabb pontra. Sajnos időközben valaki jócskán betüzelt a környéken, így bosszantó módon nem kevés füst került bele a képeink kívánt irányába, idegesítő volt, hogy pár perc elteltével így elrontották a pillanatot. Abaújszolnok felé közlekedtünk a Belső-Cserehát 3 völgyi útjából a keleti oldalán, majd Tomornál a legdélebbi buszmegálló melletti zöld területet néztük ki a parkolásra, a tőle jobbra lévő ház kapujában állóknak sem volt kifogásuk ez ellen. Az ideális parkolóhelyet megtalálva, a kocsit bezárva bőven időben értünk a megállóba. Szombati napokon az Edelény-Irota járat kitér Tomor déli végébe, így bő 4 km-t és egy jó parkolóhelyet nyertünk magunknak. A busz időben érkezett, Lakon is szépen végimentünk, majd az elmúlt napokban megedződött lelkivilágunk által és mellbevágó nyomorúságú Szakácsiba tértünk ki. A szomszédos Irota ezzel szemben pedig színmagyar és teljesen rendben van, mint Debréte vagy Szanticska. Szombat lévén esélyünk sem volt peccsételni, így a buszmegálló táblájával majd az önkormányzat épületével együtt csináltunk igazolóképeket. A főutcáról jobbos letérés után egy villanypáztorral körbekerített tehet kerültünk meg, majd rövid emelkedő után erdőbe tértünk.

50. Alacsony-Táttra látványa Gagybátor-Gagyvendégi határából, az "aláfestésért" ezúton is "köszönet"...

51. Irotát elhagyva

A délutáni napnak ezen a napon is kellemes ereje volt. Nem sokkal később az erdő széle előtt balos kanyar következett, majd egy szép állapotú mohás jelzést fotóztam le, nem tudtam, hogy ennek pár perccel később még jelentősége lesz. A következő, jobbos kanyarnál egy 4 tagú csapattal találkoztunk, az először kirándulóknak hitt emberekről kiderült, hogy a piros jelzéseket távolítják el, a csoport egyetlen női tagja és egy két úr szemünk láttára szürkét le jelzéseket, közben a negyedik ember, aki dokumentálta a munkálatokat mesélte el, hogy éppen mi történik. Közben a másik 3 tag is megérkezett a fotós mellé és pár perces beszélgetés bontakozott ki. Ők is legalább annyira meglepődtek, hogy a piros úton járunk, mint amennyire mi a „kivégzőosztagon”. Mondták, hogy reggel indultak Felsővadászról és innen egy bozótos helyet leszámítva ne is keressünk jelzéseket, mert azok már a mai nappal nem léteznek. Innentől fogva már nincsen akadálya a jelzett út térképről történő törlésének sem, ez alól az északi rész képez majd kivételt. A helyi egyesület tervei szerint a pirost a K+-t kiváltva tervezik Tornabarakonyba bevinni, kelet felé pedig Kányig biztosan szeretnék megtartani a csereháti pirost. Ha ez ebben a formában megvalósul, akkor nemsokára jelzett út nélkül maradnak a következő falvak: Abaújlak-Szanticska, Felsőgagy, Csenyéte, Fáj, Fulókércs, Szemere, Debréte, Rakaca, Lak, Tomor, Kupa. Utóbbi három településen a munka gyakorlatilag elvégzettnek tekinthető, mivel a jelzések helyén már szürke festék éktelenkedik. Elmondásuk szerint

nincsen már kapacitás ezt az utat fenntartani, gondolom emellé társul az MVSC honlapján is megemlített csekély érdeklődés és roma falvak visszatartó ereje. Természetesen nagyon sajnáljuk ezt a végjátékot, de valahol azt is fel tudjuk fogni, hogy egy Csenyéte jellegű hely nem igazán vonzó célpontja a túrázóknak. Persze el lehet gondolkozni sok „ha” kezdetű mondattal a helyzetről, de a szomorú realitás az, amit leírtam. Elköszönés után furcsa érzés volt a továbbhaladás, hogy a kissé katasztrófaturista jellegű túránk még inkább az lett ezen a déli részen. Ennek tudatában már nem bántuk a tegnapi debrétei szigorú útvonalkövetést, továbbá elhatároztuk azt is, hogy Felsővadász felett is a kijelölt úton fogunk haladni (5 éve én kóbor kutyáktól tartva a község előtt közelítettem meg az aszfaltot), ennyivel úgy érzem tartozunk a mozgalom megalkotóinak ezek után. A Szakácsiba vezető aszfaltos út előtt a jelzéseltüntető csapat előjelzése alapján földbe gyökereztek a lábaink: az Alacsony-Tátrán túl a Magas-Tátra is láthatóvá vált! Közel 10 éves túrás pályafutásom alatt erre még nekem sem sűrűn került sor Magyarországon, páromnak meg főleg nem. A szántóföld szélére ülve hosszan csodáltuk a kilátást és továbbhaladva is sűrűn visszaneztünk ameddig szemünk elöl el nem tűntek a nagy betűs hegyek.

52. mohás jelzés, amely azóta már megszűnt létezni
 53. "Tátralátás": szemben a Krivánnal, jobbra a Szolizskókkal

Egy rövid erdei szakasz után találtuk meg a már említett piros jelzést amely ez az egyetlen kimondottan megmaradt jelzés a Felsővadász-Lak-Irota távon. Naplementében lefelé tempósan tudtunk haladni, balra és jobbra egyaránt szép kilátásban volt részünk. A Péter-völgyfő igazolását a leszürkézett jelzés alatt még éppen le tudtam olvasni, de újítás híján hamarosan ez is el fog lehetetlenülni (természetesen az első bejárás tapasztalatai alapján én tudtam már, hogy hol és mit kell keresni, még ha a konkrét kódokra már nem is emlékeztem, de tudtam mely halmazban találhatóak). Egy lekerített erdő és egy füves domboldal után vált láthatóvá a buszból már pár órája látott laki „Rózsadomb”, igyekeztünk a falun tempósan áthaladni. Az aszfaltra éréskor birkacsordával talákoztunk. A Fájhoz hasonló utcaképű helyen tempósan haladtunk, balra egy helyen egy vályogháznak megmaradt falaiból fű nőtt ki, még nem sokkal később jobbról egy kiskutya bújt ki a kerítés rácsból és pár tucat méter erejéig követett is minket. Nem számítottam itt sem pecsétre, így újból a önkormányzati háttérrel fotózkodtunk, majd letudtuk a maradék szakaszt is a településből. A falutáblával ismét fotózkodtunk, majd a Tomorig hátralévő aszfaltot küzdöttük le. Szerencsére ezúttal a mezőgazdasági telepről nem zavarta túránkat meg egy kutya sem. Tomor hosszúkás főútján végighaladva (alapjáraton magyar falu) várt ránk hűségesen az autó. Tomorról a templomot és a tőle nem sokkal később jobbra lévő parkot emelném ki, Lak felől az Arany Fácán vendégház nem tudom működik-e.

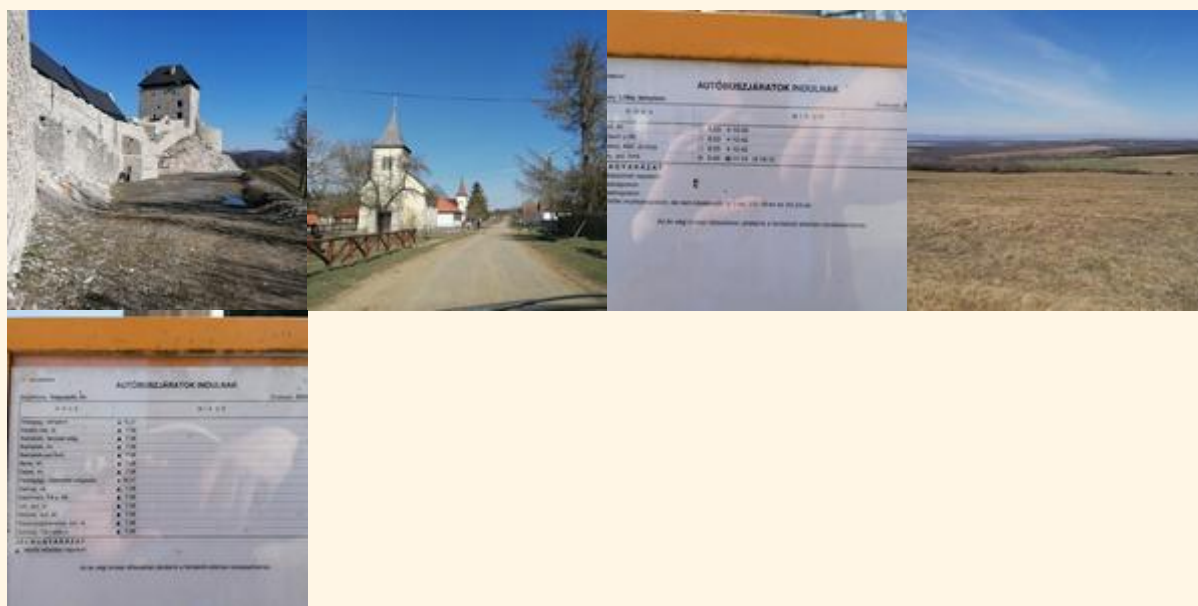

54. délutáni napsütésben vezető kellemes rész
 55. Péter-völgyfő igazolását rejtő fa, a szürkésítés alatt még éppen felismerhető a kód, de sok időt ennek sem adnék
 56. Lak következik
 57. Tomor temploma

Tomorról elindulva Encs felé vettük az irányt egy rövid dicházi kitérővel. A tegnap estéhez hasonlóan ezúttal is jól bevacsoráztunk, majd szállásunk felé vettük az irányt, ahol némi összepakolás után tettük el magunkat másnapra. A rakacai kör 10 km volt, az Irota-Tomor pedig 12,7, szóval az eredetileg e napra szánt 21 km-t még túl is léptük. Szép volt távban ez a 4 napos széria közel 100 kilométerre.

5. nap: Tomor-Felsővadász

Az előző napoknak köszönhetően már vekker nélkül is felébredtünk 7 óra körül, így reggelizés és össze- és bepakolás után a regéci vár felé vettük az irányt. Nem akartuk kihagyni ezt a kötelező helyet a szállásunkat adó faluból, így ezúttal kocaturista módban értük el a vár alatti parkolót. Felmentünk a zárva tartó várhoz, ahol egy várokozó úriemberrel váltottunk pár szót, aki családjával együtt több mint egy évtizede él Londoban és most a családi látogatás alkalmával szóló módban iktatta be a vár meglátogatását. A kilátás nem volt a legjobb a párának köszönhetően, így arra jutottunk, hogy nem megyünk be a várba, semmi értelmét nem láttuk kapkodós módban végigrohanni, inkább elsétáltunk a keleti oldalra is pár képet lőni, majd visszatértünk az autóhoz. A következő napirendi pont Korlát-Vizsoly megállónál a Hidasnémeti felől érkező Bz motorvonat lefotózása volt, így az ötödik napra beemelve egy vasúti elemet, amely ezen a túrán meglehetősen kevés volt. Ezúton Mérán és Fájon át Litkára autóztunk, az eléggé elzárt falu atmoszférájában nem is csalódtunk, a buszmenetrendről már mondanom sem kell, hogy erősen minimum szolgáltatási szintű. Innen viszont két lehetséges út volt: megpróbálunk Büttös felé földúton átjutni és ezzel nyerve nem kevés kilométert és időt, vagy egészen Szikszóig visszautózzunk és úgy közelítjük meg Tomort illetve Felsővadászt. Természetesen az első verziónak futottunk neki és bátorságunkat siker koronázta: átjutottunk! Büttös felé be volt növe az út, így a jobb állapotú keréknyomon jutottunk el a Krasznokvajda feletti elágazáshoz, előtti pedig csodás panorámában volt részünk a szlovák hegyeken át a szintén sokat látott Szalonnai-hegységig. Nem titkolt szándékom volt a túra előtt még kiugrani Gagypátiba is, így ezt nagyobb kerülő nélkül meg is tudtuk tenni. Megérte, a szép fekvésű kis falu is mintha elindult volna már az üdülőfaluvá válás útján. Ez sajnos nem mondható el később újra érintett Gagyvendégiről, vagy a Szakácsihoz hasonló Gadnáról.

58. a regéci vár keleti falánál

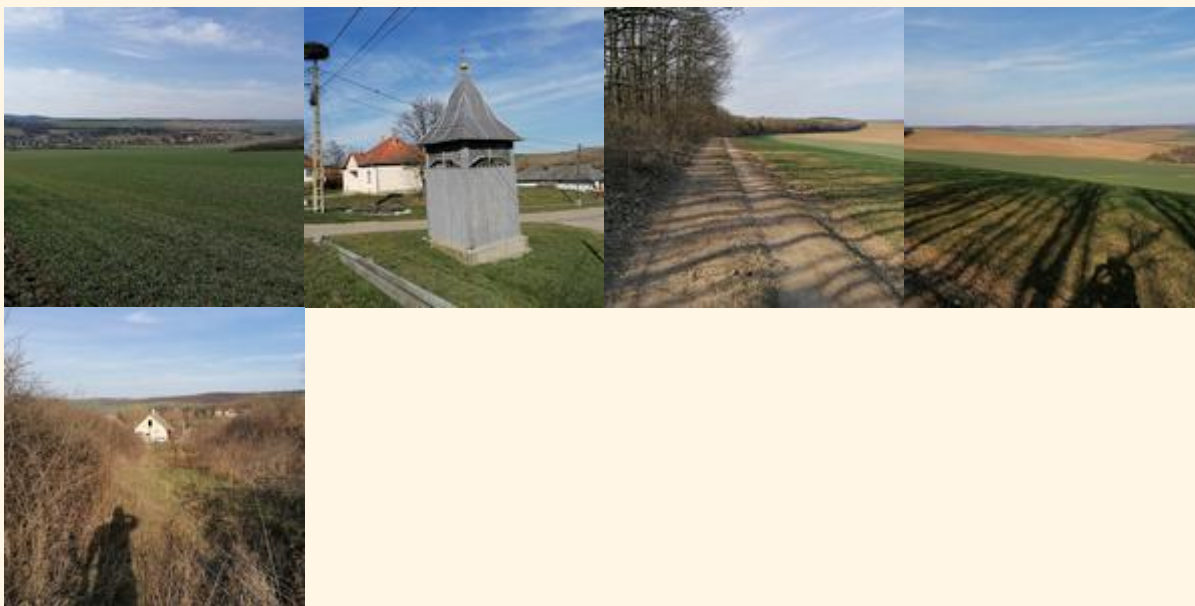
59.-60. Litka és könnyen megjegyezhető buszmenetrendje

61. szép panorama részlete Litka-Büttös határában

62. Gagypáti lakóinak sem kell sokat gondolkozniuk, ha buszozni támadna kedvük

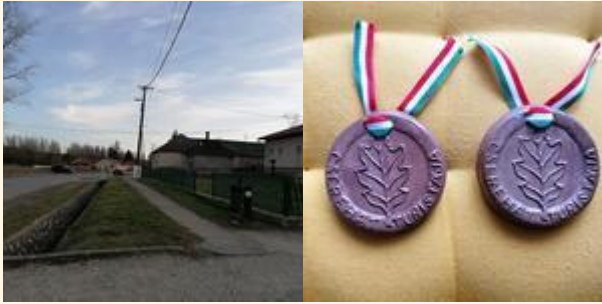
Felsővadász központjában párom kiszállt, én pedig egyedül mentem át Tomorra az autóval, hogy egymással szemben haladva teljesítjük a maradékot. Tomoron a tegnap már kipróbált helyen hagytam az autót, ahol rögtön rá is tudtam térni az útvonalra. Kupa felé félútig, az adótoronyig emelkedőben kell haladni, itt pár száz méter múlva be is lehetne csatlakozni Felsővadász felé a dombhát lapos gerincére, de az útvonal bevisz Kupára. A lejtőbe hamar el is értem a falutáblát, ahol biztos, ami biztos igazolóképet is csináltam. Az egyik háznál egy idősebb úriemberrel szóba elegyedtem, kérdezte, hogy fotót kell csinálnom? Elmagyaráztam neki a helyzetet, majd ő ere meglepő módon felajánlotta, hogy pecsétel a lapjainkra! Ez volt aztán a fordulat, egy darabig elkísért, aztán bementünk a házába és kaptam egy vállalkozós céget pecsétet. Örültem, hogy

sikerült ez a művelet, legalább egy hellyel kevesebb amit fotóval kell igazolnunk. Szívesen beszélgettem volna még, de az idő gyorsan telt, így mondtam neki, hogy a párom hamarosan befut, nekem viszont mennem kell. A harangláb lefotózása után nem sokkal hagytam el a falut, majd a földek szélén lévő napelemes parknál találkoztunk össze: megtudtam, hogy Felsővadász után káposztaföld szélén kell haladni út hiányában. Én pedig elmeséltem a sztorit a kupai bácsival, majd elköszöntünk. Felértem a nem rég az adótoronynál érintett dombhátra, majd észak felé haladva fogyasztottam a hátralévő távot. Néhol erdőben, de alapvetően erdőszélen vezetett a hátralévő út, a hátulról sütő nap szépen megvilágította a tájat. Ezúttal is felfedeztem a Szanticska határában álló geotorony és kilátó párost a távolban, ezt nagyjából minden nap láthattuk valamilyen szögből. Ezúttal a regéci vár is kivehetővé vált kelet felé nézve a zempléni magaslatok közül. Nem sokkal később már Felsővadászt láttam meg a nem is annyira távolban, letértem kelet felé és valóban a föld szélén kellett haladni, mivel az utat benőtte a bozót. A házaktól egy karnyújtásnyira az errefelé sajnálatosan megszokott látványnak számító szemétkupacok és kutyák mellett haladva értem el a házakat.

- 63. Tomorra visszanezve
- 64. Kupa fa haranglábja, kicsit emlékeztet az őrségi testvéreire
- 65.-66. látványos szakasz Felsővadász előtt
- 67. érkezés Felsővadászra

Az utca gettós felétől tartottam egy kicsit, de nem találkoztam senkivel, páromat pedig néhány órával korábban tucatnyi roma kisgyerek igazította útba, én viszont semmi mozgást nem láttam. Az önkormányzat szögletes épületénél pecsét jelzést láttam, de nem mentem közelebb, inkább a főútról nyíló, délutánra kinyitott boltban próbálkoztam, mivel korábban a tavalyi helyen, az óvodánál a pecsétet nem láttam. A lépteimet itt már bőven bezártam a tavalyi túrán át a csereháti körrel, így megvalósult a második bejárásom! A boltos lány az imént említett polgármesteri hivatalhoz irányított a pecséttel kapcsolatban és igaza is volt: a bejárattól jobbra a falon megtaláltam a kék pecsétet és be is nyomtam mindkettőnk lapjára az utolsó pecsétet. Visszatérve a főútra párom már megérkezett, így Miskolc felé vettük az irányt. Miközben értem jött megállt Kupán és a bácsitól kaptunk egy doboz tojást (ő is beszélgetett velem utánam nem sokkal), ingyen. Ezen kívül másnap este még érdeklődött is, hogy rendben hazaértünk-e, szóval igazán rendes volt velünk így ismeretlenül is az úriember, ezúton is köszönet érte! Ezúttal is a Kfc-ben üztük el az éhségünket, majd egy rövid Auchan kitérő után Csarnai Béla Úrhoz mentünk az Avas lakótelepre. A jó hangulatú átvétel során Béla bácsi gratulált a teljesítésünkhöz, én a 156., párom a 157. teljesítési számot kaptam. Elköszönés után a Tiszai pályaudvaron búcsúztunk el: párom vonattal Pestre utazott én pedig kelet felé indultam el egy ismerősömhöz, hogy egy nappal később már újra együtt térjünk haza.

68. Felsővadász központja, a túra vége, Cserehát turistája másodjára is teljesítve!
69. jól megérdemelt plakettjeink

A túra ezúttal is jó volt, a fizikai nehézségek ellenére jó volt újra felrázni a kondinkat, én legalábbis tavaly októberben Szlovákiában túráztam komolyabban, december végén és január elején befejeztük az Őrvidék Turistája mozgalmat, a mostaninál lényegesen komótosabb elosztásban. Szóval örülök, hogy sikerült teljesíteni a tervet, ismét. A logisztikán sokat dobott, hogy autózni tudtunk, így a szállás megválasztása is sokkal rugalmasabb volt, nem beszélve a közlekedési és étkezési lehetőségekről. Szeretnék ezen kívül valami pozitívat írni a végére, de nem nagyon megy: az 5 évvel ezelőtti beszámolómmal végén írt mondatok továbbra is érvényesek és, ahogy a tendencia látszik, egyre csak mélyebb gödörbe kerül ez a térség, amelyben sajnos egy újabb koporsószőg a Cserehát Turistája körtúrájának a végnapjai és az itt eddig sem túl népszerű túrázás (kéktúrát ide nem értve) visszaszorulása a térségben. Öröm az ürömben, hogy legalább a legjobb és legszebb északi szakasz megmenekülésére van esély, még ha a többi nemsokára az enyészeté is lesz. Persze ezután sem lesz kizárt az útvonal végigjárása, de a jelzések és igazolópontok hiánya (Csonka-hegyet leszámítva) is nehezíteni fogja a túrát a meglévő nehézségeken túl. Az első napot leszámítva az időjárás is kegyes volt hozzánk, 5 napból 4-en napsütésben tudtunk haladni. A jelzettség terén nem túl jó a helyzet, ez alól csak néhány rövidebb szakasz a kivétel (pl. Szanticska és Keresztéte környéke), bizony nem árt a gps-t tudó eszköz haladás közben, a leszűrkézett részeket főleg. Egyáltalán nem sajnálom a ráfordított időt és nem csekély pénzt ami szükséges volt az újbóli bejáráshoz és örülök annak is, hogy ezt nem egyedül tettem meg, hanem a párommal is sikerült mélyebben megismertetni a térséget. Ezen kívül hasznosak és tanulságosak voltak a kitérők, az újonnan megismert falvak és jó pár beszélgetés is. Ezúttal sem tértem/tértünk haza „üres kézzel”. Jobbnak is láttam még frissen megírni ezt a beszámolót, erre ritkán van módom. Nem maradt más hátra: ezúton is szebb és jobb jövőt kívánok a térségnek!

Néhány témába vágó kép a tavalyi OKT70-ről Kecse-pad elágazás - Irota valamint Felsővadász-Abaújszolnok szakaszokról:

Kecse-pad alatti elágazás-Irota

A megelőző részekon kiadós esők után már eléggé vártuk, hogy Bódvaszilas óta gyalogolva megérkezzünk az irotai szállásunkra. A Kecse-pad alatti elágazás után is saras keréknyomon haladtunk, majd kiérve az erdőből, a földek közötti nyílt részen már jobb volt a helyzet, immáron a piros társaságában. A Túl az Óperencián vendégházhoz negyed 9 felé érkeztünk. A helyzet az, hogy a mi elvárásainkat csak részben tudta teljesíteni, inkább autós és családos vendégek részére van optimalizálva a hely.

- 70. Kecse-pad alatti elágazás, most szemből érkeztünk, tavaly pedig jobbra a kéken haladtunk tovább
- 71. nyílt terepen, itt már a kék és piros együtt halad
- 72. Irota határában
- 73. érkezés a faluba

Felsővadász-Abaújszolnok

Felsővadászra észak felől érkeztünk a kéken (kár a kivágott szép fasorért), majd a pecsételés után ültünk le a szomszédos fedett rész alá enni-inni. Ezek után folytattuk a túránkat a napos és kicsit szeles időben tovább az aznapi célunk, Gibárt felé. Felsővadászt a Rákóczi kastély mellett elhaladva (általános iskolaként működik) a szegényes Hunyadi utcán át hagytuk el. Feljebb némi kilátás nyílt a környékbeli dombokra, majd átbuktunk az aktuális dombháton és néhány fenyőfa után nem sokkal megérkeztünk Nyéstára. A csendes kis falu ezúttal is nyugodt arcát mutatta, az egyik ház melletti félig beszántott ösvényen hagytuk el. A következő magassági pont előtt már kicsit ki voltunk tikkadva, egy pihenő után vágunk át rajta, majd ereszkedtünk le Abaújszolnokra. A Rákóczi utca rövid részén, a második ház kerítésen pecsételünk, majd kelet felé haladva folytattuk utunkat Baktakék felé.

- 74. Felsővadászt lassan elhagyva
- 75. visszanézve a csereháti lankákra
- 76. a nyugalmas Nyésta
- 77. Abaújszolnok határában
- 78. pecsételés után irány tovább, a templom ekkor még felújítás alatt állt